

τα Χορτάτα

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 16
ΜΑΡΤΙΟΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ 2015
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
tachortata.blogspot.gr

Τριμηνιαία περιοδική έκδοση του Συλλόγου των Απανταχού Χορτιωτών Λευκάδος

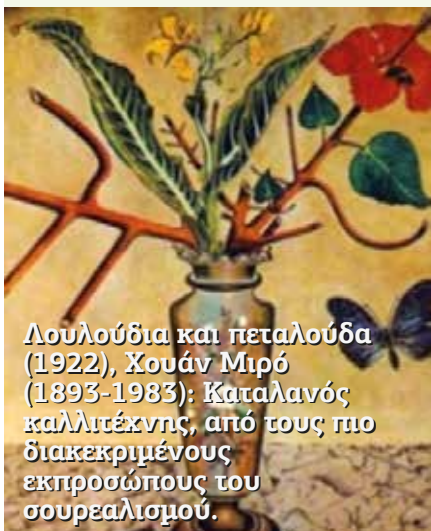
ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

Άνοιξη 2013

Έσπ' ο Έρωτας χορό με τον ξανθόν
Απρίλη, κι η φύσις πήρε την καλή και
τη γλυκειά της ώρα, και μες στη σκιά
που φούντωσε και κλει δροσιές
και μίσχους ανάκουστος κλαϊδισμό
και λιποθυμισμένους.

Διον. Σολωμός,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ

Λουλούδια και πεταλούδα
(1922), Χουάν Μιρό
(1893-1983): Καταλανός
καλλιτέχνης, από τους πιο
διακεκριμένους
εκπροσώπους του
σουρεαλισμού.

Ο πατέρας μου ο παπα-Γιώργης

Του ΑΓΓΕΛΟΥ
Γ. ΧΟΡΤΗ

**Χορτάτα ου μ'
εθέσπισεν (οικείν
Θεός) [=στα
Χορτάτα όπου μ'
έταξε (να κατοικώ
ο Θεός)]**

Από το «Κύπρον ου
μ' εθέσπισεν» του Γ.
Σεφέρη (Οι στίχοι
από την «Ελένη» του
Ευριπίδη)

Ήταν μια ζεστή, ηλιόλουστη Κυριακή του Ιουλίου του 1952. Η εκκλησία της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου στο χωριό Κωμηλιό ασφυκτικά γεμάτη από κόσμο. Ανάμεσά τους κι εγώ, μικρό παιδάκι τότε, και κάποια από τα μικρότερα αδέρφια μου. Η μέρα ήταν ξεχωριστή για μας, αφού ο τότε Μητροπολίτης μας, μακαριστός Δωρόθεος (Διονύσιος Πυλαρινός κατά κόσμον), θα χειροτονούσε στον εκκλησιαστικό βαθμό του πρεσβυτέρου τον πατέρα μας, που λίγους μήνες πριν, τα Χριστούγεννα του 1951, είχε χειροτονηθεί διάκονος από τον ίδιο Μητροπολίτη. Στα αυτιά μου αντηχεί ακόμα το ομόθυμο «Άξιος» του Εκκλησιάσματος, διαβατήριο για τη διαδρομή του στη διακονία της Εκκλησίας επί 40 ολόκληρα χρόνια... Σελ. 5 - 6

Το γράμμα της Σύνταξης

Ψηφίδες

ΣΕΛ. 2 - 3

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Γεγονότα και σχόλια Σελ. 4 & 6

Η σελίδα της Χορτιώτισσας:
Συνέντευξη με την
αιθαλή θεία Ουρανία
Σελ. 7

Στη Λευκάδα το
προανάκρουσμα της
Επανάστασης του 1821
Σελ. 8

Ποικίλα Σελ. 8

Ψηφίδες

Το γράμμα της Σύνταξης

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι αναγνώστες,

Φορτωμένοι γεροντική σοφία, ο μπάρμπα Τιπουκίετος αναλύει με τσουκτερή γλώσσα διάφορα θέματα, φιλοσοφικά, επιστημονικά, πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά, τσιγκλίζοντας τη μνήμη του αναγνώστη με ένα σωρό στοιχεία και φέρνοντάς τον σε «διάσκεψη»¹ με τις παρατηρήσεις και τα σχόλιά του. Τις απόψεις του θα ν τις παρουσιάσουμε ειδολογικά, πα' να μη με άξονα τη βασική μορφή των θεμάτων.

Κοσμολογία. Σύμφωνα με έρευνα ομάδας αστρονόμων από την Ελβετία και τη Βρετανία, οι οποίοι αναλύσανε ένα σωρό στοιχεία που μαζώξανε με τα διαστημικά τηλεσκόπια Hubble και Chandra, το 85 ως 90% της ύλης του σύμπαντος κόσμου και απάνου από το 25% της ενέργειάς του αποτελείται από σκοτεινή ύλη, κάτι σα μούργα από λιτρουβί. Εφτήνη η ύλη είναι αόρατη και μπορεί να ντνε μυριστεί κανένας μοναχά από σπόντα, μέσα απ' τις βαρυτικές επιδράσεις της στο καλαθούρι τ'ς μαυροσκονταμένης νοικοκυράς και, γενικά, στο ορατό σύμπαν, που όμως το βλέπουμε και δεν το βλέπουμε, αφού δεν κοιτάμε τη στραβομάρα μας, Θεέ μου σωρεσέ με, ούτε και τ'ς πομπές² μας. Καταλήξανε μάλιστα στη θεοσκοτεινή διαπίστωση πως είναι τόσο «αντικοινωνική» εφτήνη η ύλη και τόσο στριμμένο άντερο, που δεν κρένει ούτε στον εαυτό της. Ούτε ο προληπτικός μπάρμπα – Μπερέτας να'τανε, όταν μπονόρα –μπονόρα³ πάει να κυνηγήσει λαγούς με πετραχήλια. Κι όπως λένε οι ειδικοί, υπάρχει ένα αόρατο Σύμπαν παράλληλα μ'εκείο που βλέπουμε, κάτι σαν τσέπη άνεργου Έλληνα που ντνε ονειρεύεται γιομάτη ευρω- πετούμενα. Έτσι είμαστε μακριά νυχτωμένοι, αν νομίζουμε πως ο κόσμος μας είναι εφτά που βλέπουμε κι ακούμε, γιατί «νους ορά και νους ακούει». Εδώ και η ίδια η Παλαιά Διαθήκη λέει πως είναι λαβύρινθος και πλάνη και μεταιόττητα ούλα. Ας μη βάνουμε, λοιπόν, από κουβέντα τους μεταιόδοξουςπραματευτάδες τ'ς Ευρωπαϊκής Ένεσης κι. ελεγκτές του συνδρόμου Ντάου(ν) Τζόουνς, αλλά κάλλιο να ντο φιλοσοφήσουμε το πράμα, αν έχουμε δυο δράμια μυαλό.

[Να'σαι καλά, μπάρμπα Τιπούκειτε, γιατί εγώ το χάπατο⁴ ενόμιζα πως η σκοτεινή ύλη βρίσκεται στα υπόγεια των ελβετικών τραπεζών ή και σε κάποια πατάρια, όπου χορεύουνε οι αυλικόι με τερατώδεις προσωπίδες, που λέει και ο ποιητής⁵, όπως υπογραμμίζει το ελληνογενές και γνωστό ανά τας Ευρώπας άσμα του αείμνηστου Ζωρζ Μουστακί «Ντράγκι –Ντράγκι, μάνα μου, Ντράγκι – Ντράγκι, ντρα», ή ακόμα και σε «Παρθένες» νήσους και δεν ξέρω και πού αλλού!. Ας μην κοπανάμε, λοιπόν, νερό στο χαβάνι⁶ με αιτήματα για διαγραφές χρεών, για ολοκλήρωση του δρόμου στο Κομπλιώτικο και με άλλες τέτοιες μικρότητες. Ούλα φαντάζονε τόσο ασήμαντα, αν σκεφτούμε εφτόνε τον πρωτεϊκόνο χαρακτήρα του κόσμου, ντνε αέναη μεταβολή και κίνηση που τα φέρνει ούλα αλαμπόβολα⁷ και, κυρίως, το χάος που χωρίζει τα φαινόμενα από ντνε πραγματικότητα. Ο κόσμος είναι ψέμα, απάτη και πλάνη και το μόνο που μας απομένει είναι εκεί που λέει το λαϊκό ασμάτιο: μες στον ψεύτικο ντουδιά, παίξτε μου διπλοπενιά].

Ορισμός της τραγωδίας. «Εστίν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐκούσης, ἡδυσμένω λόγῳ, χωρὶς ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, δι' ἑλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιοῦτων παθημάτων κάθαρσιν⁸». Απόδοση –ανάλυση: Είναι λοιπόν η τραγωδία μίμηση (δηλ. αναπαράσταση σε σκηνή σαν εκείνη που εφκίανανε στο σκολιό του χωριού για ντνε 25η Μαρτίου) πράξης σημαντικής και ολοκληρωμένης (π.χ. Κούγκι, τοκογλυφία κ.λπ.), η οποία έχει κάποια διάρκεια (τουλάχιστον πενταετή), με λόγο ποιητικό (κάτι σαν πεκιμέζι που να σε λιγώνει), τα μέρη της οποίας διαφέρουνε στη φόρμα τους (φράγκικη, πρωσοκική, «ΗΠική»-που πάει να ντνε βάλει ο Μανολιός κάθε φορά κι αλλιώς, αλλά τονε στενεύει λίαν). Εφτό το θέατρο παριστάνεται ενεργά (με συχνές αλλαγές σκηνικού και θεατρίνων) και δεν είναι λόγια του αέρα, αλλά δράση η οποία, προκαλώντας ντνε συμ-πάθεια του συμπαθητικού συστήματος (ανεβάζοντας ντνε αδρεναλίνη, προκαλώντας ταχυκαρδίες κ.λπ.) και προπαντός το φόβο του θεατή, τονε «καθαρίζει» από παρόμοια ψυχικά συναισθήματα, τονε λυτρώνει δηλαδή με τόσο καθάρσιο, που τονε πάει ροι⁹

και τονε κάνει έτσι ν'ανακουφίζεται, και μάλιστα με συσπάσεις του σφιγκτήρα, με το συμπάθειο. Κι είναι απαραίτητο ο θεατής να «καθαίρεται» από το άγχος και τις έντονες ψυχολογικές μεταπτώσεις που τονε κατακλύζουνε και τονε ταλαιπωρούνε και να εκτονώνεται παρακολουθώντας ντνε εξέλιξη του δράματος. Γι' αυτό τον ήρωα τονε διαλέουνε με μεγάλη προσοχή. Πρέπει να είναι σαν τον «Οιδίποδα», ο οποίος είναι ένας άνθρωπος με πολλά τραυματισματα¹⁰ στον χαρακτήρα του, είναι καλός, δίκαιος, θρασύς, καχύποτος, ένας συνθησιμένος άνθρωπος, όπως ο Έλληνας φορολογούμενος, ο Έλληνας φοροαπο-διαφεύγων, ο Έλληνας που τώρα κάθεται άνεργος και λογαριάζει, ο Έλληνας ο ούτε απόλυτα καλός ούτε απόλυτα κακός κι ανέντιμος, γενικά ο Έλληνας. Κι ούλο εφτό το σκηνικό διανθίζεται με μοικείες, σχέσεις παράνομες, συνευρέσεις εκτός γάμου κι ένα σωρό εμπορικές πράξεις σαν εφτές που περιγράφει το μαντείο των ποιητών, που βρίσκεται στα σύγνεφα, όπως λέει κι ο Αριστοφάνης¹¹ –οι πιντές ξέρουνε καλύτερα απ' τον καθένανε από μαντείες.

1) Προφητείας Λειβαδίτη το ανάγνωσμα¹² :

Η προσφορά κι η ζήτηση ρυθμίζουνε ντνε κοινωνία
έλεγε ο μεγάλος αδερφός μου Μαρξ. Ένα μικρό, ανήθικο
εμπόριο
κάθε χειρονομία, κάθε λέξη, κι η πιο κρυφή σου σκέψη ακόμα,
μεγάλα λόγια στις γωνίες των δρόμων, οι ρήτορες σαν τους
λαχειοπώλες

διαφημίζοντας όνειρα για μελλοντικές κληρώσεις
τα αισθήματα στο Χρηματιστήριο, στα λογιστικά βιβλία
δούναι και λαβείν, πίστωση, χρέωση,
ισολογισμοί, εκπρόθεσμες συναλλαγματικές, μετοχές,
χρεώγραφα

κι ας κλαίει αυτή η γυναίκα στο δρόμο, τί σημασία έχει;
«ζούμε σε μια μεγάλη εποχή», οι παπαγάλοι δεν κάνουν ποτέ
απεργία

μικροί, ανάπηροι μισθοί αγορασμένοι με νεκρές περηφάνειες
Παραιτηθείτε από ντνε πρόσσοδον αυτή,
κι από ντνε άλληνα ντνε συναφή,
γνώση αβέβαιη, πληρωμένη μ' όλη τη βέβαιη νειότη σου,
βρέκει νομίσματα, οι άνθρωποι τρέχουν σαν τρελλοί να τα
μαζέψουν
νομίσματα όλων των εποχών, ελληνικά, ρωμαϊκά, της Βαβυλώνας,
δολλάρια ασημένα
η βροχή είναι πυκνή, ανελέητη, πολλοί σκοτώνονται
πλανόδιοι έμποροι αγοράζουνε τα πτώματα — θα χρειαστούν
μεθαύριο

σαν ανεξόφλητες αποδείξεις της «μεγάλης μας εποχής»,
κι αυτούς τους λίγους στίχους χρειάστηκε ένα ολόκληρο
θησαυροφυλάκιο πόνου, για να τους αποσπάσω
απ' τη φιλόργυρη αιωνιότητα, σαν τοκογλύφοι οι μέρες μας
μάς κλέβουν τη ζωή, τί ζέστη, θε μου, κι όμως βρέχει,
τί καιρός, μα δε θα μου τη σκάσετε εμένα, κύριοι,
είμαι ιδιοφυία στο είδος σας, πίστωση, χρέωση,
ο Ροκφέλλερ άρχισε
πουλώντας καρφίτσες. Θα χτίσω, λοιπόν, κι εγώ ένα μεγάλο
προστατευτικό σπίτι

με τις πέτρες που μου ρίξατε
σ' όλη τη ζωή μου.

Αφορισμός – επιμύθιο της θεια «Μαύρας»: Μο'φαες ούλα τα
δαχτυλίδια, ορέ Σάιλοκ¹³. Μα, ούτε κοκκαλοκάφτηδες, για να
περιδρομιάζεις; Δε σε λέει καντάρι¹⁴! Τνν κατάρα μου να'χεις,
π'ανάθεμά σε, που να σ'έβρει η αυγή με το μικρό μπουκούνη,
Θεέ μου σωρεσέ με!

2. Με πιο νηφάλιο αλλά ιδιαίτερα καυστικό τρόπο βλέπει τα
πράματα ο διεθνούς φήμης μάντης Κωνσταντίνος Καβάφης,
συστήνοντας ψυχραιμία και υπομονή¹⁵.

Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχύν στην Αποικία
δεν μόν' η ελαχίστη αμφιβολία,
και μ' όλο που οπωσούν τραβούμ' εμπρός,
ίσως, καθώς νομίζουν ουκ ολίγοι, να έφθασε ο καιρός
να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.

Όμως το πρόσκομμα κ' η δυσκολία είναι που κάμνουνε μια ιστορία μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί αυτοί. (Ευτύχημα θα ήταν αν ποτέ δεν τους χρειάζονταν κανείς.) Για κάθε τι, για το παραμικρό ρωτούνε κ' εξετάζουν, κ' ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν, με την απαίτησι να εκτελεσθούν άνευ αναβολής.

Έχουνε και μια κλίσι στις θυσίες. Παραιτηθείτε από την κτήσιν σας εκείνη· η κατοχή σας είν' επισφαλής: η τέτοιες κτήσεις ακριβώς βλέπτουν τες Αποικίες. κ' από την τρίτη τούτην: ως συνέπεια φυσική· είναι μεν ουσιώδεις, αλλά τί να γίνει; σας δημιουργούν μια επιβλαβή ευθύνη.

Κι όσο στον έλεγχό τους προχωρούνε, βρίσκουν και βρίσκουν περιττά, και να παυθούν ζητούνε· πράγματα που όμως δύσκολα τα καταργεί κανείς. Κι όταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία, κι ορίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερώς, απέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία, να δούμε τι απομένει πια, μετά τόση δεινότητα χειρουργική.—

Ίσως δεν έφθασεν ακόμη ο καιρός. Να μη βιαζόμεθα· είν' επικίνδυνον πράγμα η βία. Τα πρόωρα μέτρα φέρνουνε μεταμέλεια. Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία. Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια; Και τέλος πάντων, να, τραβούμ' εμπρός. Ποιήματα 1897-1933, Ίκαρος 1984.

Η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Ελλάς και η σωτηρία της (Η άποψη του μπάρμπα Τσιπούκειτου δια χειρός εμού του αμαρτωλού). Στην «προς Λευκαδίους» επιστολή του μπάρμπα Τσιπούκειτου εμπεριέχονται, σε γενικές γραμμές τα εξής: Το πρώτο σκαλί για τη σωτηρία έχει να κάμει με τη βιβλική πόρνη, την εκμαυλιστρια των εθνών Βαβυλώνα, σύμφωνα με την παρακάτου περικοπή απ' την Αποκάλυψη του Ιωάννου: «Και ήρτε ένας από τους επτά αγγέλους που είχαν τις επτά μοπιλίαις και μο'κρινε λέγοντας: «Ελα, θα σου δείξω τ'ς πομπές¹⁶ της πόρνης της μεγάλης που κάθεται απάνου σε νερά πολλά, με την οποία εμαγαριστήκανε οι βασιλιάδες τ'ς γης και εμεθύσανε όσοι κατοικεδρεύουνε σ'ετούτονε εδώ τον κόσμο απ' το κρασί τ'ς πουτανιάς της». Και με οδήγησε σε μια έρμηο μέσσα σε πνευματικό μεθύσι. Και τότε είδα μια γυναίκα να κάθεται απάνου σε θηρίο κατακόκκινο με επτά κεφάλια και

δέκα κέρατα, γιομάτο ονόματα -βλαστήμιες. Κι η γυναίκα ήτανε ντυμένη στην πορφύρα και στα κόκκινα, κι αουπάνου από φτα είχε ένα σωρό στολίδια από χρυσάφι, πολύτιμες πέτρες και μαργαριτάρια, κρατώντας ένα χρυσό ποτήρι στο χέρι της, γιομάτο με απδιαστικά πράματα και με τ'ς ακαθαρσίες τ'ς πορνείας της. Και απάνου στο μέτωπό της ήτανε γραμμένο ένα όνομα, ένα μυστήριο: «Βαβυλώνα η σπουδαία, η μπτέρα των πορνών και των σικαμάτων τ'ς γης»¹⁷. Και η εξήγησι: εδώ δεν πρόκειται για τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, όπως μπαμπαλίζουνε¹⁸ κάποιοι θεολογίζοντες, αλλά για μια σειρά από αφύσικες ανατροπές μιας ... αφύσικης τάξης πραγμάτων. Η Βαβυλώνα δεν είναι η Ρώμη ούτε, βέβαια, και η Λευκάδα. Άλλες είναι οι εκμαυλιστριες των εθνών –και πολλά ήπα και ελάλησα, άνδρες Χαλδαίοι, Βερολινοκινέζοι και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις. Πάρτε τον ντορό¹⁹ κι εσείς τ'ς Βαβυλώνας, για ν'ανακαλύψτε κάτι κι ας είναι και «πετρόλαδο» ή ακόμα και φυσικό αέριο και δεν εννοώ την ανακούφιση δια της φυσικής οδού – και πάλε να με σ'μαθατέ.. Τα επτά κεφάλια μού φέρνουνε στο νου τ'ς «Επτά αδελφές»²⁰ που σήμερα μπορεί να ν'αι και παραπάνου ή και παρακάτου. Ανάμεσα στα δέκα κέρατα συγκαταλέγονται: ένα του κερατά και ζημιωμένου, ένα το βερνικωμένο, ένα του βοϊδιού το κέρατο (για να μη σε βρίσκει η εφορία), ένα ο έλληνας φορολογούμενος που πληρώνει κερατιάτικα, ένα το κέρατο της Αμάλθειας²¹ (πουν'το;), ένα τση γιδός του μπάρμπα Φλίπου, κι εδώ σταματάω, για να βάλτε κι εσείς ό,τι τραβίει η ψυχή σας, από μικροφωνίζοντα κέρατα, σαν το μικρόφωνο του Σόι –μπλε (προς μαύρο), και απ' τα κούτ'πα²², ως του διαόλου το κέρατο. Ε, του κερατά, πια!

Εκεί ούτως που θα μας σώσει είναι να γένει ένα καινόργιο Big Bang²³ που να ντ' αλλάξει ούλα, όπως: να γένουνε οι λύκοι πρόβατα κι η Κοκκινισκουφίτσα λύκος, τα γεράκια περιστέρια (για να μας σώσουνε απ' το νέο Κατακλυσμό, κρατώντας, φυσικά, καλάσνικωφ), οι αγριοσυκιές αχλαδιές (γιατί πίσω έχει η αχλάδα την ουρά), οι ασφελαχτοί αμπέλια, κατά προτίμηση βαρτζαριά, και προπαντός να ακυρωθεί ο υπάρχων κόσμος με ... πράξη νομοθετικού περιεχομένου και στη θέση του να εγκατασταθούνε τα τάγματα των Αγγέλων Σερφεϊμ (υπεύθυνος ο Κοτρώτσιος), Χερουβίμ (υπεύθυνη η ΚΟΒΑ Παραδείσου Αμαρουσίου), Θρόνοι (υπεύθυνη η Ζωή), Κυριότητες (ψιλές), Δυνάμεις (υπό τον Καμμένο), Εξουσίες (Κοζάνης ή Λοζάνης), Αρχές (ο φίλος μου ο Θωμάς, φυσικά, πάρεδρος Χορτάτων), Αρχάγγελοι (της των τοιούτων παθημάτων κάθαρσης), Άγγελοι (ο νουνός μου ο Άγγελος ο Βουκελάτος -Καψάλης, βεβαίως –βεβαίως). Αμήν!

Για τη Σύνταξη: Έκτορας Γ. Χόρτης

ΛΕΞΙΚΟ ↘

- ¹ Έρχομαι σε διάσκεψη = προβληματίζομαι
² Πομπή = ατιμία· κρίμα· ανηθικότητα
³ Μπινόρα = ηρωί
⁴ Χάπατο = αφελής· βαρύσκοπος· ανόητος· χαμένος(ς)
⁵ Γ· Σεφέρη· Τελευταίος Σταθμός
⁶ Κοπανάω νερό στο χαβάνι = μταιιοπονώ
⁷ Τα φέρνει ούλα αλαμπόβολα = τα κάνει όλα άνω -κάτω
⁸ Αριστοτέλους· Ποιτική· 1449B· 25
⁹ Με πάει ροί = με πιάνει κόψιμο
¹⁰ Τραμπάλισμα = ταλάντωση· έλλειψη σταθερότητας
¹¹ Αριστοφάνη· Όρνιθες· νεφελοκοκκυγία
¹² Τάσου Λειβαδίτη· αιώνας εμπορίου
¹³ Σάιλοκ· τοκογλύφος στην καυστική κωμωδία του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ
¹⁴ Δε σε λέει καντάρι = δεν έχεις μέτρο· έχεις επιλήψιμη συμπεριφορά·
¹⁵ Κωνίου Καβάφη· Εν μεγάλη Ελληνική αποικία· 200 π.Χ.

- ¹⁶ πομπές = κρίματα
¹⁷ Αποκάλυψη Ιωάννου· κεφ· 17: «Και ήλθεν εις εκ των επτά αγγέλων των έχόντων τās επτά φιάλας· και έλάλησε μετ' εμού λέγων· δευρο δείξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης τῆς καθήμενης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν· 2 μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς· και ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς 3 και ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· και εἶδον γυναίκα

καθήμενη ἐπὶ τὸ θηρίον τὸ κόκκινον· γέμον ὀνόματα βλασφημίας· ἔχον κεφαλὰς ἐπτά και κέρατα δέκα· 4 και ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν και κόκκινον και κεκρυσσωμένη χρυσίῳ και λίθῳ τιμίῳ και ἰ μαργαρίταις· ἔκουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς· γέμον βδελυγμάτων· και τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς· 5 και ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη· ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν και τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς·»

- ¹⁸ Μπαμπαλίζω = «κρένω»·σχολιάζω· επιπόλαια και απερισκεπτα· φλαυρά·
¹⁹ Ντορός = τα ίχνη
²⁰ Πρόκειται για εφτά εταιρείες πετρελαίου που αποτέλεσαν το καρτέλ «Κοινοπραξία για το Ιράν» και κυριάρχησαν στην παγκόσμια βιομηχανία πετρελαίου από τα μέσα της δεκαετίας του 1940 και για πολλές δεκαετίες·
²¹ Κέρατο της Αμάλθειας = Η κατσικά Αμάλθεια ήταν τροφός του Δία στο Ιδαίο Άντρο· απ' το σπασμένο κέρατο της οποίας μπορούσε να αντλεί ο κάτοχος του οποιοδήποτε αγαθό· Ήταν σύμβολο της ευημερίας του ανθρώπου·
²² Κούτ'πα = ξυλοκέρατα
²³ Μπιγκ Μπαγκ· Η Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang) είναι η πιο διαδεδομένη κοσμολογική θεωρία· σύμφωνα με την οποία το σύμπαν δημιουργήθηκε από μια υπερβολικά πυκνή και θερμή κατάσταση· πριν από περίπου 13,7 δισεκατομμύρια χρόνια·

Νέο Δ. Σ. στην Εταιρεία Λευκαδικών Μελετών

Μετά τις αρχαιρεσίες της 15ης Μαρτίου ε.έ, το Διοικητικό Συμβούλιο και η Εξελεγκτική Επιτροπή της Εταιρείας Λευκαδικών Μελετών συγκροτήθηκαν σε σώμα ως ακολούθως:

Διοικητικό Συμβούλιο	
Πρόεδρος	Αθανάσιος Μελάς
Αντιπρόεδρος	Άγγελος Χόρτης
Γενικός Γραμματέας	Αντώνης Σολδάτος
Ταμίας	Θωμάς Πατρίκιος
Έφορος	Σωκράτης Κακλαμάνης
Ειδικός Γραμματέας	Δημήτριος Ροζάκης
Αναπληρωτής Ταμίας	Πάνος Ροντογιάννης
Μέλος	Κων/νος Κατφόρης
Μέλος	Μιράντα Κουνιάκη- Κορδελλίδα

Εξελεγκτική Επιτροπή	
Πρόεδρος	Μαρία Μελά- Δάλλα
Μέλος	Διονύσιος Μελάς
Μέλος	Θεοδώρα Αρέθα

Το 20ο Συμπόσιο της ΕΛΜ θα πραγματοποιηθεί στις 31 Ιουλίου – 1 Αυγούστου 2015 στο Πνευματικό Κέντρο του δήμου Λευκάδας.

«Ευτέρπη» και η «Τερψιχόρη» τέρπουν τους Λευκαδίτες

ΦΩΤΟ: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Την Τρίτη 12/5/2015, στην αίθουσα «Μιχαήλ Αβέρωφ» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών πραγματοποιήθηκε κοινή καλλιτεχνική εκδήλωση της Εταιρείας Λευκαδικών Μελετών και του Συλλόγου Λευκαδίων Ηλιούπολης και Γύρω Δήμων «Η Φανερωμένη». Ο Λευκαδίτης (απ'τον Δρυμώνα) μουσικοσυνθέτης και

εξάιρετος βιολιστής κ. Παναγιώτης Φίλιππας και οι συνεργάτες του, που προσφέρθηκαν αφιλοκερδώς να στηρίξουν την εκδήλωση, ταξίδεψαν το κοινό σε νοσταλγικά μουσικά μονοπάτια με αγαπημένες ελληνικές και ξένες μελωδίες. Προηγήθηκε ο καθηγητής Θεολογίας και ιεροψάλτης κ. Δημήτρης Βερούκιος, που έψαλε το Απολυτίκιο της Πεφανερωμένης, μεταφέροντάς μας νοερά στην ατμόσφαιρα του νησιού. Ακολούθησε χορευτικό πρόγραμμα με λευκαδίτικους και άλλους χορούς από το χορευτικό τμήμα του Συλλόγου Λευκαδίων Ηλιούπολης.

Μνήμη Λάκη Σάντα: Το εύδαιμον το ελεύθερον, το δ' εύθερον το εύψυχον

Την Κυριακή, 10 Μαΐου 2015, η Ένωση Αγιοπετριτών Λευκάδας πραγματοποίησε επίσκεψη στους Αρχαιολογικούς χώρους της Ακρόπολης και της Ρωμαϊκής Αγοράς, με την ευκαιρία της απόδοσης τιμής με την τέλεση μνημοσύνου στη μνήμη του μεγάλου τέκνου της Λευκάδας και αγωνιστή της Εθνικής μας Αντίστασης αείμνηστου Απόστολου (Λάκη) Σάντα, ο οποίος την 30η Μαΐου του 1940, μαζί με τον συμφοιτητή του Μανώλη Γλέζο, κατέβασε από την Ακροπολη τη γερμανική σημαία με τη χιτλερική σβάστικα.. Η επιμνημόσυνη δέηση (τρισάγιο) πραγματοποιήθηκε στο λόφο του Αρείου Πάγου από τον αγιοπετρίτη αιδεσιμότατο ιερέα π. Γιάννη Πατίτσα, παρουσία εκπροσώπων των λευκαδίτικων πολιτιστικών συλλόγων (Ομοσπονδίας, Εταιρείας Λευκαδικών Μελετών, Συλλόγου Λευκαδίων Αττικής, Συλλόγου Λευκαδίων φοιτητών Αττικής, Συλλόγου Χορτιωτών) κ.ά. Ακολούθησε σύντομη ομιλία του Προέδρου του Συλλόγου κ. Απόστολου Αντύπα για τη σημασία που είχε η υποστολή της σβάστικας από την Ακρόπολη, αφού ουσιαστικά αποτέλεσε την πρώτη αντιστασιακή πράξη στην κατεχόμενη Αθήνα, μια ενέργεια με συμβολικό χαρακτήρα, που είχε όμως τεράστια απήχηση στο ηθικό των δοκιμαζόμενων Ελλήνων.

Εκδήλωση-αφιέρωμα στον Χρίστο Σολδάτο

Την Τρίτη 3 Μαρτίου στις 6 το απόγευμα πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-αφιέρωμα στον αείμνηστο Χρίστο Σολδάτο, με συνδιοργανωτές την Εταιρεία Λευκαδικών Μελετών και το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων στο Αμφιθέατρο «Αντώνης Τρίτσης». Την εκδήλωση συντόνισε ο κος Άγγελος Χόρτης, Δρ. Ιστορίας και αντιπρόεδρος της ΕΛΜ. Καταρχάς, ο πρόεδρος της ΕΛΜ κ. Αθανάσιος Μελάς παρουσίασε τη ζωή και το έργο του τιμώμενου και στη συνέχεια ο πρώην πρόεδρος της ΕΛΜ κ. Δημήτριος Σκλαβενίτης ανέλυσε το έργο του ιστορικού «Η εκπαιδευτική και πνευματική κίνηση του Ελληνισμού της Μικράς Ασίας 1800-1922. Ακολούθως, ο πανοσιολογίωτατος Αρχιμανδρίτης Ιωαννίκιος Ζαμπέλης, με αφορμή την έρευνα και το ογκώδες έργο του Χρίστου Σολδάτου «Η Χριστιανική Ζωγραφική της Λευκάδας», εξήρε το ρόλο του συγγραφέα στην ανάδειξη της Χριστιανικής Τέχνης της Λευκάδας και παρουσίασε όλες τις προσπάθειες της Ιεράς Μητρόπολης Λευκάδος και Ιθάκης για την αναστήλωση και την επαναλειτουργία των μοναστηριών του νησιού. Την εκδήλωση έκλεισαν ο ανηψιός του Χρήστου Σολδάτου κ. Ευάγγελος Σολδάτος και η κόρη του εκλιπόντος, που με συγκινησιακά φορτισμένο λόγο παρουσίασε τη ζωή και το έργο του πατέρα της. Την εκδήλωση παρακολούθησαν ο βουλευτής Λευκάδας κ. Στ. Γρηγόρης, μέλη Λευκαδίτικων συλλόγων της Αττικής και πλήθος κόσμου.

Οδυσσέας και Όμηρος: ταυτοπροσωπία ή ετεροπροσωπία;

Στις 27-4-2015 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών εκδήλωση με θέμα «Όμηρος και ομηρική Ιθάκη: η ιστορική αλήθεια και η πραγματικότητα» και ομιλητή τον διακεκριμένο ομηριστή και δημοσιογράφο Κώστα Δούκα. Προλόγισε ο πρόεδρος της Εταιρείας Κώστας Καρούσος. Για το επίμαχο θέμα ο ομιλητής και συγγραφέας του δίτομου έργου με τίτλο «Το μεγάλο μυστικό του Ομήρου», υποστήριξε ότι αναμφισβήτητα η πραγματική πατρίδα του Οδυσσέα είναι η Λευκάδα και ότι ο Οδυσσέας είναι ο ίδιος ο ποιητής. Για να τεκμηριώσει τη δεύτερη καινοφανή άποψη του στηρίζεται σε λογικές ενδείξεις-αποδείξεις (σημεία ή μαρτύρια, κατά τον Θουκυδίδη), όπως είναι η ακριβής περιγραφή των όπλων (παραπέμπουν στη 2η χιλιετία), οι ονομασίες τόπων (π.χ. Φθία, αντί Θεσσαλία), οι λεπτομερέστερες και ακριβέστερες περιγραφές οι οποίες θα μπορούσαν να προέρχονται μόνο από έναν αυτόπτη μάρτυρα και καλό γνώστη των περιγραφόμενων (π.χ. εξαιρετικά ακριβής περιγραφή θανάτου από τραύμα), το σκοτάδι για το ποιος ήταν ο Όμηρος (δεν δίνει καμιά πραγματική ένδειξη σχετικά με τον εαυτό του, τη στιγμή που για τον Ησίοδο π.χ. έχουμε ένα σωρό στοιχεία) κ.ά., που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο –καθόλου τυφλός – Όμηρος δεν έζησε τον 7ο αιώνα αλλά τη Μυκηναϊκή εποχή. Ως προς τη θέση στην οποία βρισκόταν το παλάτι του Οδυσσέα, ο συγγραφέας υιοθετεί την άποψη του Δαίρηφελδ, αλλά πολλοί θεωρούν ότι η αρχαιολογική σκαπάνη έχει να κάνει πολλή δουλειά και ότι πρέπει να δουλέψει και σε άλλα «χωράφια». Για περισσότερα σχετικά με το θέμα παραπέμπουμε στο Γράμμα της Σύνταξης του 12ου φύλλου της εφημερίδας μας.

ΦΩΤΟ: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Ο πατέρας μου ο παπα-Γιώργης

Του ΑΓΓΕΛΟΥ Γ. ΧΟΡΤΗ

Ηταν μια ζεστή, ηλιόλουστη Κυριακή του Ιουλίου του 1952. Η εκκλησία της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου στο χωριό Κωμηνιό ασφυκτικά γεμάτη από κόσμο. Ανάμεσα τους κι εγώ, μικρό παιδάκι τότε, και κάποια από τα μικρότερα αδέρφια μου. Η μέρα ήταν ξεχωριστή για μας, αφού ο τότε Μητροπολίτης μας, μακαριστός Δωρόθεος (Διονύσιος Πυλαρινός κατά κόσμον), θα χειροτονούσε στον εκκλησιαστικό βαθμό του πρεσβυτέρου τον πατέρα μας, που λίγους μήνες πριν, τα Χριστούγεννα του 1951, είχε χειροτονηθεί διάκονος από τον ίδιο Μητροπολίτη. Στα αυτά μου αντixεί ακόμα το μοθόθυμο «Άξιος» του Εκκλησιασματος, διαβατήριο για τη διαδρομή του στη διακονία της Εκκλησίας επί 40 ολόκληρα χρόνια. Τον φέρνω τώρα στο νου μου νέο, ψηλό, επιβλητικό, με κατάμαυρα μαλλιά και γένια, να μετέχει με άκρα ταπεινότητα και ευλάβεια στην τελετή που ο ίδιος βρισκόταν να επικεντρώ της, έτσι όπως για τους σαράντα ολόκληρα χρόνια θα τελούσε τις ιερές ακολουθίες και τα πανάχραντα μυστήρια, εμπνέοντας την κατάνυξη και το θείο δέος στο Εκκλησίασμα. Θυμάμαι ακόμα με συγκίνηση την αντιφώνησή του στις πατρικές συμβουλές του Δεσπότη μας, που τόσο είχε αγγίξει τις ψυχές όσων παρακολουθούσαν το ιερό μυστήριο, ώστε να μην ακούγεται ψίθυρος και όλοι να ακούνε με ευλαβική σιωπή τα λόγια του. Γιατί ο πατέρας μου δεν είχε μόνο τις θεολογικές γνώσεις αλλά και την ικανότητα να κάνει επίκαιρο τον θείο λόγο, προσαρμόζοντάς τον στα καθημερινά προβλήματα, τις ανάγκες και τις αναζητήσεις των απλών ανθρώπων που τον άκουγαν. Και αυτό, πιστεύω, ήταν αποτέλεσμα της βαθύτατης πίστης του στον Θεό και στο έργο που είχε κληθεί να υπηρετήσει. Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί η προσωπική του αισιοδοξία για το μέλλον, μέσα στις δύσκολες συνθήκες και τις αναξοδότητες της αμέσως μετά τον πόλεμο εποχής, αισιοδοξία που μετέδιδε σε όλους όσους βρίσκονταν κάτω από την πίεση της φτώχειας και της ανάγκης, αν δεν προσέβλεπε σ' Αυτόν που καλούσε τους καταβεβλημένους από τα βόσανα και τη λαίλαπα της ζωής, για να τους χαρίσει τη γαλήνη; «Έλθετε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς».

Τώρα που γράφω γι' αυτόν, προσπαθώντας να ανασυνθέσω την προσωπικότητά του, με κυριεύει η αίσθηση της απουσίας του, τον νιώθω να μου παραστεύεται, όπως παραστεκόταν σε ολόκληρη τη ζωή του στα αδέρφια μου και σε μένα, αλλά και να μας συμβουλεύει, να απαντά στους προβληματισμούς μας και να σκορπίζει τους φόβους και τις ανσυχίες μας, να μας εμπνέει την πεποίθηση ότι η παρουσία του αποτελούσε ένα τείχος προστασίας για μας, που μας έδινε πάντα περισσότερο από όσα περιμέναμε και αυτά, βέβαια, δεν ήταν μόνο υλικά – πώς θα μπορούσε, άλλωστε, στις συνθήκες της εποχής εκείνης; - αλλά και στοιχεία οικοδόμησις του χαρακτήρα μας, με βάση αρχές και αξίες, πράγμα το οποίο συνειδητοποιήσαμε αργότερα.

Ο πατέρας μου σε όλη τη διάρκεια του ιερατικού του σταδίου ήταν εφημέριος σταθερά στα Χορτάτα και στο Κωμηνιό και ακόμα, για πάρα πολλά χρόνια, στον Άγιο Βασίλειο, το Μανδάλι και το Νικολή. Η πρόσβαση σε πολλούς από τους οικισμούς αυτούς, ιδιαίτερα τις πρώτες δεκαετίες μετά τον πόλεμο, ήταν εξαιρετικά δυσχερής, λόγω του προβληματικού οδικού δικτύου που η κατάσταση του επιδεινωνόταν κατά τους χειμερινούς μήνες με τις βροχοπτώσεις και τα χιόνια. Έτσι ήταν υποχρεωμένος, ακόμα και κάτω από τις δυσκολότερες καιρικές συνθήκες, με πεζοπορία, να είναι παρών, για να τελεί τις ιερές ακολουθίες και να καλύπτει τις θρησκευτικές ανάγκες των κατοίκων. Πόσες φορές δεν έφτανε βρεγμένος στον προορισμό του, ξεκινώντας από το σπίτι πριν από τα ξημερώματα, όπου κάποιοι ενορίτες του του άναβαν φωτιά, για να στεγνώσει πριν ξεκινήσει την τέλεση της ιερής ακολουθίας. Γιατί ποτέ, κάτω από οποιοδήποτε καιρικές συνθήκες, δεν άλλαζε το πρόγραμμά του. Οι άνθρωποι τον περίμεναν και δεν διανοούνταν να διαψεύσει τις προσδοκίες τους, καθώς η επιτέλεση του καθήκοντος ήταν πάνω από οποιαδήποτε προσωπική του ταλαιπωρία. Έτσι, μεσημέρια και βράδια, πολλές φορές κάτω από τη βροχή ή τον καυτό καλοκαιρινό ήλιο, μπορούσε κανείς, αν βρισκόταν στην εξοχή, να παρατηρήσει μια μαύρη φιγούρα, τον πατέρα μου ντυμένο στα ράσα του, να οδοιπορεί, επιστρέφοντας στο σπίτι. Θυμάμαι την κούρασή του, που έφτανε στα όρια της ανθρώπινης αντοχής, ιδιαίτερα τις μέρες της Μεγάλης Σαρακοστής πριν από το Πάσχα και κυρίως από τη Μεγάλη Πέμπτη και ύστερα. Επειδή θεωρούσε ότι οι ενορίτες του έπρεπε να βιώσουν την ιερότητα και την ατμόσφαιρα του Θείου πάθους και της Ανάστασης, την ακολουθία της Μ. Πέμπτης την τελούσε δύο φορές, στα Χορτάτα και στο Κωμηνιό, του Επιταφίου επίσης δύο ή και τρεις φορές και την ακολουθία της Ανάστασης τόσες φορές όσοι ήταν και οι οικισμοί τους οποίους εξυπηρετούσε, δηλαδή μέχρι και πέντε φορές. Μάλιστα, τα τελευταία περίπου είκοσι χρόνια κατά τα οποία εξυπηρετούσε και τις θρησκευτικές ανάγκες της αεροπορικής μονάδας που είχε την έδρα της στο νησί μας, η πρώτη ακολουθία της Ανάστασης, το απόγευμα του Μεγάλου Σαββάτου, ξεκινούσε από εκεί.

Ο πατέρας μου όμως δεν έμενε στην τυπική εκτέλεση των καθηκόντων του. Θεωρούσε το κήρυγμα βασικό στοιχείο που έπρεπε να συμπληρώνει τη Θεία Λειτουργία. Οπλισμένος με όχι τυχαία θεολογική κατάρτιση και με θερμή πίστη, επιδίωκε μέσα από τα κηρύγματά του την εφαρμογή του Θείου λόγου στην καθημερινή ζωή. Ο λόγος του ήταν ένας λόγος παιδευτικός, που εστίαζε στο να απαλλάξει τους ανθρώπους από ελαττώματα και πάθη τα οποία δυσκόλευαν την

ομαλή συμβίωσή τους, δηλαδή να ξεριζώσε τη ζηλοφθονία, την πλεονεξία, τη σκληρότητα, και να εμπνεύσει τον αλληλοσεβασμό, την ανοχή και την αλληλοκατανόηση στις οικογενειακές και κοινωνικές σχέσεις.

Η δράση του όμως δεν περιοριζόταν στο χώρο της εκκλησίας, αλλά ήταν καταλυτική σε κάθε πτυχή της ζωής του χωριού μας και όχι μόνο. Πάντοτε έτοιμος να συμβουλευθεί, να καθοδηγήσει, να ενθαρρύνει, να παρηγορήσει, να συμπαρασταθεί ποικιλοτρόπως σε όσους είχαν ανάγκη και προσέφευγαν σ' αυτόν, έγινε πολύ σύντομα σημείο αναφοράς, καθώς είχε την ικανότητα, που λίγοι άνθρωποι διαθέτουν, να πείθει, να εμπνέει, να μεταβάλλει την απογοήτευση σε αισιοδοξία, την απραξία και τη μοιρασιά σε δράση δημιουργική, να υποδεικνύει διεξόδους και λύσεις. Λόγω της ορθοφροσύνης του, της ακεραιότητας του χαρακτήρα του, της ανυστεροβουλίας και της ανιδιοτέλειάς του, αλλά και του γνήσιου ενδιαφέροντος και της αγάπης για τους ανθρώπους, φυσική συνέπεια της πίστης το στον Θεό και στις ανθρωπιστικές αξίες του Χριστιανισμού, είχε αποκτήσει αδιαφιλονίκητο κύρος, σεβασμό και αναγνωρισμότητα όχι μόνο στα κοντινά χωριά αλλά και στην ευρύτερη περιφέρεια του νησιού μας. Σε ό,τι αφορά τους συγχωριανούς μας και όχι μόνο, δεν ήταν μόνο ο πνευματικός τους καθοδηγητής αλλά και ο συμπαραστάτης τους σε πλήθος από καθημερινά πρακτικά προβλήματα. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, ένα από τα καθήκοντα που είχε αναλάβει αυτοβούλως ήταν και το καθήκον του νοσηλεύτη. Πόσες φορές, θυμάμαι, τα βράδια, ύστερα από τη σκληρή καθημερινή δουλειά στα χωράφια, δεν επισκεπτόταν όσους έπρεπε να κάνουν θεραπεία με ενέσεις, καλύπτοντας έτσι μια βασική ανάγκη ή άλλες φορές να προσφέρει τις πρώτες βοήθειες σε ποικίλες περιπτώσεις. Στο σπίτι μας πάντοτε υπήρχαν τα απαραίτητα για απολύμανση τραυμάτων και ακόμα καρδιοτονωτικές ενέσεις και άλλα πρώτης ανάγκης φάρμακα. Ακόμα και δύσκολες καταστάσεις τις αντιμετώπιζε με μια εκπλήσσοσα ψυχραιμία, δίνοντας σωτήριες πρακτικές λύσεις, όπως κάποτε που με την έγκαιρη και ψυχραιμη επέμβασή του έσωσε δύο μικρά παιδιά τα οποία είχαν υποστεί σοβαρότατη δηλητηρίαση. Δεν ήταν, λοιπόν, περιεργό που για σχετικά ζήματα οι συγχωριανοί μας προσέφευγαν με εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Αλλά και σε άλλα ζητήματα που αφορούσαν την κοινωνική ζωή και τις σχέσεις των ανθρώπων, οι παρεμβάσεις και ο ρόλος του ήταν κρίσιμα σημασίας. Ένα από αυτά στις αγροτικές κοινωνίες των χωριών μας ήταν η αγοραπωλησία κτημάτων. Η σύνταξη συμβολαίων στον συμβολαιογράφο προϋπέθετε την καταβολή κάποιου χρηματικού ποσού, που από κανέναν βέβαια δεν περίσσευε. Η λύση ήταν ο παπα-Γιώργης, ο οποίος πρόθυμα αναλάμβανε τη σύνταξη του σχετικού πρόχειρου συμφωνητικού που επικύρωνε τη μεταβίβαση και που σχεδόν ποτέ οι συμβαλλόμενοι δεν το αντικαθιστούσαν με επίσημη συμβολαιογραφική πράξη, που συνεπώς ήταν έξοδα. Περισσότερο λεπτά και ευαίσθητα ήταν τα θέματα των περιουσιακών διαφορών, συνήθως αλλά όχι πάντα ανάμεσα σε συγγενικά πρόσωπα. Και επειδή καθέναν απ' τους αντιδίκους θεωρούσε ότι το δικίο ήταν με το μέρος του, η εξεύρεση λύσεως εκτός των δικαστικών αιθουσών ήταν κρισιμικά δύσκολη. Όμως η αίσθηση του δικαίου, η ευθυκρισία, η ακεραιότητα, η αμεροληψία και η απροσωποληψία του παπα-Γιώργη, καθώς και το γενικό κύρος που απολάμβανε οδηγούσαν στην καταλλαγή, τη συμφιλίωση και τη λύση των προβλημάτων. Και ήταν μοναδικό φαινόμενο οι αντιδίκοντες να τον καλούν να επιλύσει τις διαφορές τους, αποδεχόμενοι εκ των προτέρων την οποιαδήποτε απόφαση θα ελάμβανε. Αναβίωνε έτσι ο παλαιός θεσμός της διαιτησίας, δηλαδή της εξωδικαστικής επίλυσης των διαφορών, που είναι γνωστός από την εποχή της Βενετοκρατίας, αλλά ήταν βέβαια παλαιότερος, με μια όμως ουσιαστική διαφορά: Ενώ, εθιμικά, στη διαδικασία τη διαιτησίας καθέναν απ' τους αντιδίκους όριζε τους δικούς του εκπροσώπους και αυτοί αποφάσιζαν από κοινού, τώρα ένας μόνο άνθρωπος, έχοντας την εμπιστοσύνη και των δύο μερών, αποφάσιζε εν λευκώ και η κρίση του ήταν απόλυτα σεβαστή. Θα ολοκληρώσω την αναφορά μου για το ρόλο του στη ζωή και στα προβλήματα της κοινωνίας στην οποία ζούσε, επισημαίνοντας ότι υπήρχαν περιπτώσεις που αγράμματοι άνθρωποι του ζήτησαν να τους διαβάσει τα

Συνέχεια στη Σελ.6

Κοινωνικά

Γεννήσεις - Βαπτίσεις: Ο Αναστάσιος και η Θεοδώρα Βουκελάτου βάφτισαν το κοριτσάκι τους στην Αγία Μαρίνα Κωμплиού στις 23 Μαΐου και του έδωσαν το όνομα Αικατερίνη. Στους ευτυχείς γονείς και τους οικείους τους ευχόμαστε καλοφώτιστο και να τους ζήσει..

Γάμοι: Παλιά ελέανε στο χωριό το εξής δίστιχο:

Ήλιος -ήλιος και βροχή και παντρεύονται οι φτωχοί

Ήλιος -ήλιος και φεγγάρι και παντρεύονται οι γαϊδάροι.

Φαίνεται όμως πως αυτό δεν ισχύει σήμερα,. Και να θέλανε να παντρευτούνε κάποιοι φτωχοί σήμερα, δεν μπορούνε, γιατί δε βρίσκουνε κουμπάρο! Όσο για το δεύτερο στίχο, γαϊδάρους σήμερα δε βρίσκεις στο χωριό. Ο γαϊδάρος του μπάρμπα Φλίπου εψόφησε (ίσως γι αυτόν τον πολύ σοβαρό λόγο οι αρμόδιοι δεν ενισχύουνε τον ηλεκτροφωτισμό του χωριού- βλ. αρ. φύλλου 10).

Θάνατοι: Όλο και λιγοστεύουμε. Ο Κωνσταντίνος Βουκελάτος του Γεωργίου έφυγε απ' τη ζωή στις 5 Μαρτίου σε ηλικία 95 ετών και αναπαύεται στο κοιμητήριο του Αϊ –Ταξάρχη στα Χορτάτα. Ο Γεώργιος Χόρτης του Νικολάου έφυγε από τη ζωή στις 22 – 5- 2015 σε ηλικία 85 ετών και αναπαύεται στο κοιμητήριο του Αϊ – Γιάννη στα Χορτάτα. Τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στους οικείους τους.

Μεταμόρφωση

Μεταλλαγή!

Το σκουλήκι πεταλούδισε
Και του έρωτα τους στίχους
Ξανά τραγούδησε...

Θυμάμαι

Στη γη σερνότανε
Κι αγκομαχούσε
Τι άθλιο φαινότανε!

Τώρα

Πετά σ' όλη τη γη
Στα άνθη, στον αγέρα
Στη δροσερή πηγή

Ξένοιαστα

Τρελούς ρυθμούς χορεύει
Με του ήλιου

Τις ακτίδες παίζει.

Σπύρος Κ. Χόρτης (Μανταγιάννης)

Θυμάσαι

Αθώα ήμαστε παιδάκια τότε,
Νεράιδα συ παραμυθιού
Κι εγώ του μύθου ιππότης
Δειλά σε ρώτησα αν μ' αγαπάς
Θυμάσαι,, ως πότε
Θα περιμένεις, κι είπες
Πάντα, χαρές ή λύπες!
Αλλοίμονο, δεν κράτησες
τον όρκο σου της νιότης!

Θεοφάνης Κ. Χόρτης,
St. Cloyd, Mn, USA,
26 /11/2007

Στη Λευκάδα το προανάκρουσμα της Επανάστασης του 1821

Προανάκρουσμα για την Επανάσταση του 1821 θεωρείται η άμυνα της Λευκάδας στην επίθεση που δέχτηκε από τον Αλή πασά το 1807. Η οργάνωση της άμυνάς της είχε ανατεθεί στον Ιωάννη Καποδίστρια από την Κυβέρνηση της Ιονίου Πολιτείας. Το γεγονός αυτό παρουσιάζοταν ως σήμερα από την επίσημη ιστορική θεώρηση ως ήσσονος σημασίας. Στην «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους» παρατίθενται δύο όλες κι όλες προτάσεις για την ευρύτερη σημασία της Άμυνας της Λευκάδας, οι παρακάτω: «Το ζήτημα της Άμυνας της Λευκάδας πήρε διαστάσεις πανελληνίες. Οι δυνάμεις του Έθνους ενωμένες συνεργάζονται για την αντιμετώπιση του κοινού εχθρού». Δεν μας πληροφορεί δηλαδή ούτε ποιες ήταν αυτές οι δυνάμεις, ούτε πόσες και δεν μας αναφέρει από ποιόν συντονίζονταν, ποια ήταν τα γεωγραφικά και τα θαλάσσια όρια της δράσης τους και ποια είναι τα αναγκαία συμπεράσματα από αυτή την ενόχτητα πολεμικής δράσης και αποτελεσματικής κινητοποίησης. Ωστόσο, ο ιστορικός Ν. Ch. Paras στη μελέτη του «Έλληνες στη Ρώσικη Στρατιωτική Υπηρεσία στα τέλη του 18ου και τις αρχές του 19ου αιώνα» (Θεσ/νικη 1991. Ινστιτούτο Βαλκανικών Μελετών) υποστηρίζει και τεκμηριώνει την άποψη ότι η στρατιωτική πείρα που αποκτήθηκε σε πλαίσιο και απαιτήσεις τακτικού στρατού, η δράση των καπεταναίων στα Ιόνια Νησιά την περίοδο 1803-1807, η επαφή, η συνεργασία και ο συντονισμός τους έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στον απελευθερωτικό αγώνα του 1821. Ο Ιωάννης Καποδίστριας αξιοποίησε εθνικά τον απηνή διωγμό των κλεφταρματολών της Πελοποννήσου και της Στερεάς, όπως και τον αφορισμό τους από τον πατριάρχη Καλλίνικο τον Ε΄ το 1805. Αγωνιστές της ελευθερίας, όπως ο Φώτης Τζαβέλλας, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης κ.ά., θα βρουν καταφύγιο και ορμητήριο στα Επτάνησα και ιδιαίτερα στη Λευκάδα. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, η άμυνα της Λευκάδας υπό την ηγεσία του Καποδίστρια αποκτά άλλες διαστάσεις. Αν μάλιστα συνυπολογίσουμε τη συνάντηση του Καποδίστρια με τους αρματολούς στην Κέρκυρα (1806) για την άμυνα της Λευκάδας και τις δύο καθοριστικές συναντήσεις του την επόμενη χρονιά που ακολούθησαν την άμυνα και τον όρκο στη Λευκάδα, καθώς και άλλα γεγονότα που συνδέονται με την εξέλιξη της Φιλικής και του Αγώνα του '21 και που δεν έχουν αξιολογηθεί επαρκώς, οδηγούμαστε στον προβληματισμό μήπως αρχηγός της Αόρατης Αρχής ήταν ο Καποδίστριας και οι τρεις γνωστοί δημιουργοί της Φιλικής ήταν η βιτρίνα. Την εικασία αυτή ενισχύει και ο ρόλος του συνεργάτη του Ρήγα, Περραιβού και η συνεργασία του με τον Καποδίστρια στην Κέρκυρα (σημειωτέον ότι τον διόρισε ο Καποδίστριας καθηγητή στην πρώτη Σχολή Δημόσιας Διοίκησης της Κέρκυρας, τη Σχολή Τενέδου) και στην άμυνα της Λευκάδας ως αρχηγού του Τάγματος ειδικών δυνάμεων, που συμμετείχε και σε όλες τις συναντήσεις του Καποδίστρια με τους κλεφταρματολούς και που ηγείται μεγάλης μερίδας οπλαρχηγών. Σε κάθε περίπτωση, η άμεση, προσωπική και βαθιά σχέση του Ιωάννη Καποδίστρια με τους καπεταναίους όλης της Ελλάδας που σφυρηλατήθηκε στα Επτάνησα από το 1803 ως το 1807 και που συνεχίσθηκε μέχρι και το 1821, δείχνει ότι η άμυνα της Λευκάδας υπό τον Καποδίστρια και όσα ακολούθησαν στο νησί ως την έναρξη της Επανάστασης αποτέλεσαν γεγονότα αποφασιστικής σημασίας για τον Αγώνα της Ανεξαρτησίας. *Πρακτικά Συνεδρίου ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ, ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ ΝΤΕ ΜΙΡΑΝΤΑ, τ. Α΄, Γεωργίου Σκλαβούνου, Η άμυνα της Λευκάδας στα 1807 ως γενικό προανάκρουσμα του μεγάλου Αγώνα της παλιγγενεσίας και ο ρόλος του Ιωάννη Καποδίστρια, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, Θεσσαλονίκη 2013*

